

jeg, med al mulig Respekt for den høitærede Indenrigsministers Udtalelser, maa erklære foreligge meget mangelfuldt oplyste. I den Stikfelse, hvori Sagen her er forelagt for os, er den ganske sikkert ikke moden. Der er altfor mange Ting, hvorom vi savne Besked, til at vi uden en meget indgaaende Gjennemarbeidelse, naar Tiden kommer, ville blive i Stand til at votere over den. For mit rent personlige Bedkommende vil jeg sige, at jeg i Hovedtrækkene er en Tilhænger af Forslaget. Jeg er Tilhænger af Tanken om Anlægget af en Frihavn. Jeg er ganske vist ikke i Stand til, naar man spørger mig, med Bestemthed at angive, hvilke væsentlige Fordele jeg venter mig ud af et saadant Anlæg. Jeg kan lige saa lidt sige det, som Andre, der ere spurgte derom, have kunnet sige det. Jeg kan kun sige i al Almindelighed, at det forekommer mig, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Anlægget af en Havn, der fyldestgjør to Hovedbetingelser, nemlig at have meget dybt Vand og meget billige Udgifter, aldeles nødvendig vil være en Fordel for Handelslivet i Kjøbenhavn; og naar jeg gaar ud fra, at vi uden særdeles store Udgifter kunne faae et saadant Anlæg bekvemt beliggende og hensigtsmæssig indrettet, saa nærer jeg ingen Tvivl om, at vi bør gribe det og gribe det med Tak. Derfor erkjender jeg ogsaa fuldt ud, at jeg og de, der dele min Opfattelse, skyldte den høitærede Minister Tak for, at han har taget Sagen op og bragt den frem. Men naar jeg saaledes i Grundtanken er enig i Forslaget, saa er der jo, som allerede sagt, ved Siden heraf en Mængde store Spørgsmaal, der sandelig kunne give Anledning til Tvivl nok. Jeg skal ikke dvæle ved de Spørgsmaal, der allerede i det Væsentlige ere fremdragne af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne. Der er Spørgsmaalet om Veltigheden, i hvilken Henseende jeg i Hovedsagen tror, at man vil blive nødtaget til at holde sig til det, som Planen gaar ud paa, men hvor der dog tillige reiser sig det meget væsentlige Spørgsmaal om, hvorledes Forbindelsen bliver mellem den nye Havn og den gamle. Det maa vel erindres, at der er det Mærkelige ved dette Forslag, at det i en af de allervæsentligste Henseender afviger fra det, som alle Handelsstandens Repræsentanter, naar de have været spurgte, have erklæret for ønskelig, nemlig at det Nye bliver lagt saaledes, at det kommer i kontinuerlig Sammenhæng med det bestaaende Gamle, at der ikke sker et pludseligt Brud i Udviklingen, men at det Nye vokser frem som et Led, som en Tilføining, vel som en stor Tilføining, men dog i nøie organisk

Forbindelse med det allerede Bestaaende. Dette er en Ting, der savnes ved dette Forslag. Frihavnen her staar ikke i nøie Forbindelse med den gamle Havn. Der ligger Citabellet imellem. Det er muligt, at vi ikke komme ud over Vanskelighederne med Citabellet, men det er i alt Fald nødvendigt, at vi bringe det fuldstændig paa det Reene, om man ikke kan komme ud over dem. Hvis vi foreløbig ikke kunne overvinde disse Vanskeligheder, saa maa vi dog i alle Tilfælde sørge for, at Frihavnen bliver lagt efter en saadan Plan, at den nøie Forbindelse mellem det Gamle og det Nye er lagt til Rette, naar det en Gang lykkes at faae Citabellet fjernet. Der er fremdeles andre Spørgsmaal, der er Spørgsmaalet om Sernbaneforholdene, om Dampfærger, der er hele det finansielle Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Industrihavnen, navnlig hvorledes Ordningen af Industrihavnen skal være med Hensyn til Toldgrænsen overfor det øvrige Land, et Spørgsmaal, der jo blev kastet ud af den høitærede Finansminister, men som sikkert Ingen vil sige er blevet besvaret paa tilfredsstillende Maade, eftersom det næppe engang er blevet antydet, hvorledes det skal løses. Dernæst er der Spørgsmaalet om Ordningen af hele Havnens Bestyrelse, og om Havnens finansielle Stilling — Altsammen Spørgsmaal, hvorom der er givet faa, knappe og sparsomme Oplysninger, og med Hensyn til hvilke det Udvalg, der har været nedsat i Landstthinget, heller ikke har været i Stand til i den ganske korte Tid at tilvejebringe Momenter til en tilfredsstillende Bevarelse.

Alt dette her er Ting, som vi maa have klaret og bragt paa det Reene, inden Sagen er moden til, at Thinget her kan tage Beslutning om den. Naar vi da ere stillede overfor al denne Usikkerhed, ja, saa er Spørgsmaalet ganske simpelt: Har man Interesse for denne Sags Gjennemførelse, eller har man det ikke? De, der have Interesse for Sagen og ønske, der maa komme Noget ud deraf, og de, der ere stillede saaledes, at de ere tvivlsraadige, ikke vide ret, om de skulle billige Tanken eller ikke, de kunne ikke ønske noget Andet eller Bedre, end at Sagen i de 6 Maanedes, vi nu have for os, inden vi samles næste Gang, maa blive nøie undersøgt og overveiet, og det ikke af Regjeringen eller Regjeringens Sagkyndige — thi de have jo drøftet den — men blive drøftet af Repræsentanter for Rigsdagen, et Udvalg af de 2 Ting, som skulle tage den endelige Beslutning. Det nytter jo intetfomhelst, om Regjeringen nedsetter en ny Kommission, bestaaende af